

Gemeente van Jezus onze Heer.

Het verbond tussen Abraham en koning Abimelech heeft een ingewikkelde geschiedenis.

Al sinds de dag dat Abraham arriveerde in het beloofde land is hij onderweg van de ene plaats naar de andere. Ware bedoeïenen, die geen vaste woonplaats hebben, maar steeds weer verdertrekken, van de ene waterput naar de andere.

Waterputten zijn onmisbaar voor het leven in het Midden-Oosten. Ook vandaag de dag zijn er vele besprekingen in de regio, hoe de bewoners van het Midden-Oosten op een rechtvaardige wijze gebruik kunnen maken van de beschikbare waterbronnen. En alles is erop gericht om te voorkomen dat een bepaalde groep de watertoevoer van een andere groep kan afsluiten, zoals vandaag de dag in Bosnië het geval is.

ook

Abimelech is steeds in de weer, om op goede voet te blijven met de bedoeïenen rondom Abraham. Abimelech probeert steeds met hen te onderhandelen, en vriendjes te blijven, zodat hijzelf ook toegang houdt tot de waterputten in het gebied.

Maar Abimelech is een angsthaas. De naam zegt het al: Abimelech betekent: Mijn vader is koning. Anders gezegd: Ik probeer net als mijn vader koning te zijn, maar of dat lukt?... Abimelech is een angsthaas, die Abraham ervan verdenkt vijandige bedoelingen te hebben.

Dat deze koning een angsthaas is, dat kun je al meteen zien! Want in twee van de drie gevallen dat Abimelech optreedt, laat hij zich vergezellen door zijn legeroverste Pichol. Deze beide mannen komen bij Abraham en beginnen eerst te slijmen, ze zeggen: 'God is met u in alles wat u doet'. En dan gaan ze verder en zeggen waar ze voor komen: 'Zweer bij die God, dat je mij niet vijandig zult bejegenen; en je moet mij behandelen met dezelfde vriendschap waarmee ik jou heb behandeld.'

Met die vriendschap deelt Abimelech op een tafereel dat zich eerder afspeelde, toen Abraham het gebied van Abimelech binnentrok. Abraham had tegen zijn vrouw Sara gezegd, je moet zeggen dat je mijn zuster bent. Toen had Abimelech geprobeerd zich te vergrijpen aan Sara, maar door ingrijpen van God was Abimelech tot bezinning gekomen. Daarna had Abimelech Sara teruggegeven en vervolgens Abraham omgekocht door hem grote hoeveelheden vee en geld te geven. En Abimelech had erbij gezegd: 'Je mag je vrij vestigen in mijn land.'

Maar nu Abimelech weer bij Abraham is, samen met de legergeneraal, nu zegt Abimelech: 'Je bent slechts een gast in mijn gebied, en je moet zweren, dat je me niet zult bedreigen. Abraham zweert dan inderdaad dat hij de koning vriendelijk gezind zal zijn.'

Maar even later ontstaat er een geschil over een van de zeven waterputten in die streek. De mannen van koning Abimelech

hebben een waterput in bezit genomen en toegeëigend, en dat is niet volgens de spelregels. De waterbronnen behoren aan een ieder, die water nodig heeft. Zonder water kun je niet overleven in de woestijn.

Als Abraham de koning met deze bezettingsactie confronteert, dan begint Abimelech te stotteren en te doen alsof hij nergens vanaf weet: Ik weet er niks van, totdat u het mij vertelde. En opnieuw ontdekken we hoe slecht deze koning in zijn ambt ~~staaf~~; ~~stond~~; als een koning niet meer weet, wat zijn soldaten doen, dan is er iets goed mis met zijn invloed en positie.

Tegenover de angsthaas Abimelech zien we hier de vastberaden Abraham. Als hij op zijn gevoel af zou gaan, dan zou Abranam ten strijde trekken om de waterput te bevrijden, maar Abraham is een man, die meer op zijn geloof afgaat dan op zijn gevoel. En zijn geloof zegt hem, een verbond te sluiten met de ander. Want alleen een verbond biedt een opening naar de toekomst.

En dit verbond tussen Abranam en Abimelech kwam tot stand, daar bij de zeven waterputten, die tot op vandaag de dag de naam Berseba dragen, dat betekent: 'Bron van zeven.' Bij die gelegenheid liet Abranam op symbolische wijze zien, d.m.v. zeven lammeren, dat de waterputten er niet zijn om over te strijden, maar om van te leven.

Gemeente: In het geloof en in het leven van de gemeente draait alles om het verbond, want een verbond biedt een uitweg uit een impasse en een opening naar de toekomst. Wat is het dan intens verdrietig, dat we ook in deze dagen moeten zien, dat mensen elkaar bevechten tot de dood, dat de ene groep de andere in de wurggreep houdt, zoals nu in Bosnië. En hoe sterker moet dan de oproep klinken dat vechten geen zin heeft, maar dat een verbond een uitweg kan bieden en een opening naar de toekomst.

Hoe kan er in hemelsnaam een einde komen aan de strijd tussen mensen? Het is om radeloos van te worden, zoals nu in Bosnië de situatie verslechtert, en we weten dat als de VN geweld gaat gebruiken dat de situatie nog veel meer mensenlevens kan kosten. Er is daar een levensgrote impasse en geen opening naar de toekomst. En wij staan machteloos. Kunnen slechts afwachten, en hopen dat de goede God een keer zal brengen.

Zouden we ons misschien moeten schamen: Terwijl de moslims in Bosnië verhongeren onder het oog van de camera's zitten wij hier aan een festselijke tafel. Kan dat wel?

Ik denk dat wij moeten proberen te doen, zoals Abraham heeft gedaan. We moeten ons gevoel niet uitschakelen, maar we moeten nog meer op ons geloof afgaan. We moeten denk ik proberen aan te sturen op een verbond, ook als dat onmogelijk lijkt, want alleen een verbond biedt toekomst.

En zoals Abranam heeft gedaan in Berseba, zo moeten wij bij het sluiten van een verbond een tamarisk planten. Als een symbolische handeling, want wat is eigenlijk een tamarisk? Het is een struik, waarvan de bladeren bewoond worden door bladlui-

zen. En deze zijn in staat om suiker te onttrekken aan de tamariek, en die suiker valt dan als kristallen op de grond.

Met het planten van een tamariek laat Abramam zien, dat het zoete van het verbond het zal winnen van het zure van de strijd. *en het geweld.*

Onze taak als mensen van God is net, om het zoete van het verbond dag in dag uit zichtbaar te maken. Dat is onze verplichte bijdrage aan het koninkrijk, dat wij in alle mogelijke omstandigheden aansturen op een verbond, met het oog op de toekomst.

aan raken mogelijk

De zoetheid van het verbond moet te proeven zijn in onze gezinnen, in onze vriendschappen, in onze families, waar nog steeds teveel strijd en onmin is.

De zoetheid van het verbond moet te proeven zijn tussen mensen van verschillende kerken, die immers leven van dezelfde bron. Er is nog teveel strijd tussen christenen, nog te vaak gedragen mensen zich als Abimelech, die angethaas. Nog te vaak gebruiken de kerkmense machtsmiddelen om een verbond te torpederen.

De zoetheid van het verbond moet tenslotte te proeven zijn in onze relatie met de Schepper. Bij Hem klagen wij onze nood, maar tegelijk prijzen wij zijn grote Naam, want Hij is de Vader van het verbond. Hij heeft ons geleerd wat het verbond is. En Hij blijft trouw in alle omstandigheden.

De zoetheid van het verbond proeven we, daar waar Jezus zich verbindt met mensen, in alle mogelijke omstandigheden. De maaltijd die wij viëren verbindt ons met deze Jezus.

Op vele plaatsen en vele momenten kunnen wij een verbond sluiten, om een weg te openen naar de toekomst. Laten we dat dan daadwerkelijk doen, want waar een verbond toe kan leiden lezen we ook in Genesis: 'En Abraham vertoefde vele dagen als vreemdeling in het land der Filistijnen.' Abraham blijft weliswaar een vreemdeling, maar dankzij het verbond kan hij lange tijd blijven in de invloedssfeer van Abimelech.

Laten we overal waar we kunnen een verbond sluiten, en laat deze maaltijd een verbond zijn, dat uitstraalt naar ons persoonlijk leven en naar de wereld.

Als we het brood proeven, met een lichte zoete smaak, dan mogen we daaraan denken, aan de zoetheid van het verbond. Maar een klein slokje wijn daarna zal ons weer herinneren aan het zure dat de wereld doortrekt: De machten van kwaad en vernietiging, het zure van de vuile oorlog en de volkerenmoord.

Deze maaltijd zet ons midden in de werkelijkheid van het leven. Maar als wij deze maaltijd niet zouden viëren, dan zouden we geen hoop meer hebben op de toekomst, we zullen brood en wijn doorgeven als een teken van hoop en geloof, en als een begin van Gods koninkrijk.

En nooit zullen we ophouden om de Naam van de Heer, de eeuwige God, aan te roepen. Onophoudelijk verlangen we juist van Hem, dat er ommekeer zal komen ten goede in deze erbarmelijke

wereld.

Moge de goede God ons de ware betekenis van deze maaltijd helder voor ogen zetten, en moge Hij ons helpen de weg te vinden naar toekomst.

Wij danken God voor dit rijke evangelie. AMEN